Не всі мої квітки пішли з тобою
В сиру землю, ~~з доню її дівочу~~ водою,
Ту землю, доню, мій друже, а не сльози,
Я сліз моїх в могилу не лила,
Я кинула в могилу білою квіти,
Ті ті квіти, що мені дала
Скупа весна твого скупого краю,
Але не всі мої квітки ~~пішли з тобою~~ Слов'янщ
В сиру землю, бо не все пішло
В могилу, ні, не все, що я любила,
Тебе говорять: ~~Так нікого більш не кохав~~ Він навіки згинув
А серце ~~їм не вірить~~ — ні, ~~дарремне~~ кайсе ні, він не покинув!
В мені ~~бренить~~ Як ~~Дарремне~~ Якось
~~Дарремне бренить~~ ~~бренить~~ ~~тонкий~~ ~~тонкий~~ ~~тонкий

„Я Гуф, я завжді Гуф, я все з Гобою!"
Так завжді і не стиха забути хочу муку,
І про мені єдиної друзяки руку,
~~І я проваджу з ким розмову веду~~
І мовчуючи на устах озветься,
Струна бренить, наодинокою душою
„Я Гуф, я завжді Гуф, я все з Гобою!"
І я спущусь в безодні мрій Гаїні
Де постаті мелькають ясні й темні,
Неуняні й зняні, і наводять чари
І душу опановують, ~~чаровом~~ ~~в серці~~
~~Бо постаті в~~ барва,
І голосом свій бренить, ~~проповідя~~
„Я Гуф, я завжді Гуф, співа з скорбою
І сон мені склеить ~~Карпаті~~ пізнаючу ~~вії~~ ~~полегшою~~
~~Розчиня очі~~, Вражені від мрії,
Що крізь вакі вороги сновидя
Я чую — голос ~~його~~ нового приходя
Бренить, ~~струна~~ Гуфливо з дивною ~~Гобою~~!
„Я Гуф, я завжді Гуф, я все с Гобою!"
І кожний раз як стане він бренить
Бренить в ~~на голос~~ ~~гобою~~
Моєму серці квіти ~~виростають~~
~~Ці~~ Що ~~де~~ ~~де~~ ~~ніжні~~ ~~вірвати~~
Що ти ~~все~~ ~~ніжні~~ ~~з~~ ~~Гобою~~ ~~за~~ ~~мрії~~
сповати,

Нехай згорить, нехай згасну́ть красо́ти
Кривавими рубінами, нехай
Тремтять, і промовляють враз до мене
~~Як сонце ти, що промовляє~~
~~Я тут, я завжди тут~~ але я все з тобою!"

Кіпровод 7/VI 901

Він не зрів мене взять, полишив мене
тут на сторожі,
Він мені заповідав скрасити могилу твою
В білий мармор і мохи і в криваві осінні трояди
Він мені заповідав носити згадку мою
так, як носять в ~~шаф~~ ~~кораловім~~ ~~ковчезі~~ ленивім ковчезі,
дорогі.

Довго ждать мені, друзі, це мармор
нетесаний твій,
Це не має на тому повитись мохом зеленим
Не цвітуть ще ~~криваві~~ осінні трояди в порі весняній
Самітно, безрадісно й кров ~~я тому~~ мало білько ще в
не здалось ~~короливого~~ я царівно ~~навіє~~ ~~в~~ серці сумному
в ~~ваза~~ в вазі моїй.